

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 539/06
02.11.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Љубодрага Пљакића, председника већа, Драгана Скока и Душанке Марјановић, чланова већа, са саветником Врховног суда Србије Ружом Урошевић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца Града Београда кога заступа Градско јавно правобранилаштво Београд, Улица Тиршова број 1, против закључка Владе Републике Србије број 05-464-3664/2004-3 од 29.12.2005. године у правној ствари одузимања непокретности у нејавној седници већа одржаној дана 2.11.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА закључак Владе Републике Србије број 05-464-3664/2004-3 од 29.12.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним закључком у ставу 1. од корисника Града Београда одузета је непокретност у својини Републике Србије, која није у функцији остваривања надлежности органа територијалне јединице, а коју чини објекат у Београду, у Улици Влајковићева број 10, стојећи на катастарској парцели број 2735, уписан у лист непокретности број 2101 КО Стари град, као "стамбена зграда за колективно становање", у ставу 2. констатовано да ће се на непокретности из тачке 1. закључка, у јавне књиге о евиденцији непокретности и правима на њима као корисник уписати Република Србија, а у ставу 3. да ће о распореду на коришћење државним органима и организацијама непокретности из тачке 1. овог закључка одлучити Комисија за расподелу службених зграда и пословних просторија Владе.

Тужилац оспорава законитост решења туженог органа због погрешне примене Закона о средствима у својини Републике Србије. Наводи да је неприхватљив закључак туженог органа да објекат није у функцији остваривања надлежности органа територијалне јединице, односно корисника Града Београда, из разлога што су корисници те зграде били Комитет СРЈ за прикупљање података о извршеним злочинима против човечности и међународног права и Савезни државни тужилац. Град Београд је предузео све мере у циљу усељења у ту зграду, обраћањем Републичкој дирекцији за имовину, што значи да без своје кривице то право до сада није користио. Предлаже да Врховни суд Србије тужбу уважи и оспорени закључак поништи.

Тужени орган, преко Републичког јавног правобраниоца, у одговору на тужбу наводи да у свему остаје при разлозима изнетим у образложењу оспореног закључка и предлаже да Врховни суд Србије тужбу уважи и поништи оспорени закључак.

Испитујући законитост оспореног закључка у смислу одредбе члана 39. став 1. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", број 46/96) оценом навода у тужби, одговору на тужбу и списка предмета ове управне ствари Врховни суд Србије је нашао да је тужба основана.

Из списка предмета ове управне ствари произилази да је Влада Републике Србије ову управну ствар решила закључком. Међутим, у уводу закључка тужени орган се позвао на одредбе члана 192. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97 и 31/01), којом је прописано да надлежни орган доноси решење о управној ствари која је предмет поступка, па су увод и диспозитив управног акта туженог органа међусобно противуречни.

Није спорно да колегијални орган, у овом случају Влада Републике Србије, може управну ствар решити и закључком, али се у том случају, у смислу одредбе члана 201. ст. 2. и 3. Закона о општем управном поступку, израђује решење у складу са тим закључком и оверени препис тог решења доставља странкама. Решење, односно закључак донет на седници колегијалног органа потписује председавајући, а тачност преписа решења, које се доставља странкама, оверава лице у стручној служби органа које је за то овлашћено.

Како у списима предмета нема закључка Владе Републике Србије који је потписао председавајући потпредседник, нити решења израђеног у складу са донетим закључком и преписа решења које се доставља странкама, већ је странкама достављен закључак без потписа председавајућег, Врховни суд Србије је нашао да је у спроведеном управном поступку учињена повреда правила поступка прописаних одредбом члана 201. Закона о општем управном поступку, које је у поновном поступку потребно отклонити.

Налазећи да је оспореним закључком повређен закон на штету тужиоца, Врховни суд Србије је тужбу уважио и оспорени закључак поништио, одлучујући као у диспозитиву пресуде на основу одредбе члана 41. став 2. Закона о управним споровима, а у поновном поступку тужени орган је везан правним схватањем и примедбама суда изнетим у овој пресуди у смислу одредбе члана 61. истог Закона.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ,

Дана 2.11.2006. године, У.бр. 539/06

Записничар Председник већа-судија

Ружа Урошевић, с.р. Љубодраг Пљакић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

МЂ